

1

לא ידעתי שמישהו עומד מאחורי הדלת. זה היה הרמז הראשון. לא שמעתי אף אחד מתקרב, רק הנקישה המהירה הקפיצה אותי. השקט שעמד באוויר, העובדה שלא שמעתי, שלא הרגשתי שום דבר, גרמו לי להסיק שזו חייבת להיות היא, חייבת להיות דניאלה. זו אכן הייתה היא. אחרי כל השנים הללו, היא הייתה דומה לעצמה ושונה מעצמה באינספור דרכים שלפני שהספקתי להבין כבר נדחקו לשולי הכרתי ונשכחו.

יהיה זה מדויק יחסית לומר שלא עברו עשר דקות מהרגע שבו פתחתי לה את הדלת ועד שכיוונה אליי בחיוך את האקדח. היה בזה משהו כמעט נורמלי, כמעט טבעי. כל מה שצריך היה להיאמר, נאמר, ואז עברנו אל השלב המתבקש הבא - נשק חם, אחוז בידה של מי שפעם הייתה האדם הקרוב אליי ביותר. פעם, כלומר לפני שנים, או אולי פעם, רגע לפני שהרימה את האקדח. כנראה שניהם.

אף אחד מעולם לא הופיע על סף דלתי, מעולם גם לא הזמנתי. זה היה חלק מההסכם הלא-כתוב ביני לבין העולם - לא מבקרים אותי. כשמישהו מהאנשים המועטים שהכירו אותי רצה לדבר איתי, הוא היה מתקשר, שולח מייל או הודעת טקסט קצרה. הייתה זו הפעם

הראשונה שבה מישהו הקיש על הדלת הזו, ואין לדעת מי היה מופתע יותר, הדלת או אני.

קמתי מהספה, ניגשתי ופתחתי את הדלת לרווחה, חושש ומסוקרן. היא עמדה שם, ראשה מוטה בזווית המוכרת, עיניה הירוקות מנצנצות באור העמום שהגיע מאחוריי, ידיה בכיסי מעיל טייסים חום ושערה – שכעת היה בגוון בלונדי לבן מלוכלך במקום הצהבהב התמים של ילדותנו – מונח בנחת על כתפיה. בגבה מורמת, נדד מבטה בקלילות מפניי המופתעות אל הבית, ובחזרה.

"בלגן", אמרה דניאלה, "בלגן, בלגן. הייתי צריכה לדעת שתעצב את המקום בצורה כל כך אקלקטית. שום אחידות. כאילו שמונה אנשים שונים גרים פה במקביל."

"שלום גם לך", אמרתי, "איך מצאת אותי?"

היא חייכה חיוך דק. למה שתגלה לי דבר שכזה, נו באמת. "אתה מתכוון להזמין אותי פנימה?" שאלה.

הזמנתי אותה בידי להיכנס. בתוכי פרצה סערה קטנה, גלים געשו וסחפו אל חוף המחשבות שלי מאות שאלות. אבל בחוץ השתלט עליי השחקן שבי, אשר החליט לשתף פעולה. אחרי הכול, מזמן לא הייתה לו הזדמנות להופיע ככה.

היא נכנסה והסתכלה סביב. "אז שם זה המטבח", הניפה את ידה,

שואלת-קובעת, "וכאן זה הסלון, וכל מה שיש ביניהם זה... מה?"

"השאר", אמרתי. "אחד מהיתרונות במגורים מבודדים הוא שאתה

יכול לעשות מה שאתה רוצה, בלי שאנשים ישאלו אותך שאלות."

"אנשים כמוני."

"כן, למשל."

"אבל אני לא סתם אחת", היא אמרה, מסתכלת ישר בעיניי, "לנו יש

היסטוריה, יש חיבור. אנחנו יודעים לדבר באותה השפה."

התיישבתי על הספה. "אז כמה אני יכול לעזור לך?"

היא התיישבה לצידי אבל נמנעה מלהביט בי. במקום זאת בחנה את

התמונות הקטנות על הקיר שממול והעבירה את שערך מעל לאוזנה בתנועה החלקה שהכרתי היטב. לאחר מכן יישרה את צווארון מעיל הטייסיים שלה ונשמה עמוקות.

"אני צריכה שתיעלם," היא אמרה. "אני צריכה שתצא מהמשחק."

היא הסבה אליי את עיניה, כמעט מחייכת.

"איזה משחק?" שאלתי.

"משחק החיים," ענתה.

"אני לא מבין," אמרתי ונדתי בראשי. "על מה את מדברת? מה את

עושה פה?"

היא עצמה עיניים וחשבה.

"טוב, מספיק ברבורים. זה המצב—" אמרה, והאקדח הופיע פתאום

בידה. "רגע אחד אתה יושב לך סתם בבית, מרגיש סבבה, ואז מגיע

החבר הקטן הזה ואני פתאום זו שקובעת מה עושים. הבנת?"

"את רצינית?" שאלתי.

בידה הפנויה חיטטה בכיס המעיל, שלפה משהו וזרקה אותו לכיווני.

כיסוי עיניים שחור. "קח. כסה את העיניים. ותסתכל טוב טוב סביב

לפני, כי יותר לא תראה את הבית הזה. אל תחזור לפה, לא משנה מה

יקרה."

זה לא היה סימן טוב. חבשתי את כיסוי העיניים. אני צריך לעשות

משהו, לגרום לה לדבר.

"דניאלה, מה את רוצה ממני?" שאלתי.

"אני הייתי שמחה, אממ, בבקשה, אם היית עכשיו פשוט סותם,

אוקי? גם צריך לזוז כבר. מאוחר. הבנת?"

הרגשתי את ידה אווזת בזרועי ומוליכה אותי החוצה. הכול קרה

מהר מדי. ניסיתי להיזכר מה אני לוקח איתי ומה נשאר מאחוריי.

הטלפון נשאר על שולחן פינת העבודה, היו לי תעודת זהות וארנק

בכיס המעיל, אבל המעיל היה תלוי על הקיר בצד הדלת, היו לי

כמה מטבעות בכיס המכנסיים ואולי גם איזו פיסת נייר, קבלה ישנה.

כל מה שהיה אני בבית הזה - התקליטים, השרבוטים, הפנקס שלי, המחשב - הכול עמד להישאר מאחור.

"חכי", פלטתי, "אני צריך את הפנקס שלי. בבקשה, לפחות את הפנקס שלי. במגירה של שולחן הכתיבה, במרכז החדר. שם", הצבעתי על הכיוון שחשבתי שבו היה השולחן.

עברו כמה שניות לפני שענתה.

"אל תנסה לזוז", היא הזהירה אותי, "אני עדיין עם הכוונת עליך."

"לא חשבתי אחרת. אל תדאגי."

"כריכה כחולה מחוספסת, נכון?" שאלה.

"כן."

שמעתי אותה מדפדפת בו ורציתי לצעוק. לא לא לא, זה שלי, זה אני, אל תיכנסי לשם! אגרופי נקמצו ונשימתי נעצרה. אחר כך הרגשתי את הבל פיה על אוזני וקולה לחש, "אתה לא צריך את זה, טמבל. אמרתי לך את זה כבר." ואז היא אחזה שוב בזרועי והמשכנו ללכת.

"דניאלה, דניאלה", מלמלתי, "לפחות את זה, רק הפנקס, בבקשה." "אתה לא צריך את זה", היא אמרה שוב.

לא פחדתי, עדיין. לא חשבתי שאני באמת בסכנה. הכול קרה מהר מאוד, כאמור, אבל גם הרגיש טבעי והגיוני. כמו המשך של שיחה שנפסקה לפני עשר, חמש-עשרה שנים, וממשיכה עכשיו בדיוק מאותו המקום. משום מה, זה נראה לי טבעי, כמעט צפוי, שאני נלקח מביתי, מובל בעיוורון מחוץ לדלת, מולך בשתיקה במורד השביל ונדרחף אל תוך מה שכנראה היה המושב האחורי של המכונית שלה.

לא שאלתי שאלות, לא ניסיתי להתנגד, לא ניסיתי לברוח. פשוט ישבתי שם וניסיתי להבין מה קורה, חיכיתי לראות לאן היא לוקחת אותי, לשמוע את הדבר הבא שיש לה לומר. חיכיתי למשפט הבא, שיסביר לי את המצב, שיפתור לי משהו. כך ישבתי ללא תנועה במשך כמה דקות, גופי דרוך לטלטולי המכונית על שבילי היער, שהפכו לזמזום הנסיעה כאשר עלינו על הכביש.

"לאן אנחנו נוסעים?" שאלתי לבסוף. היא לא ענתה.

"דניאלה, תני לי משהו."

"אתה צריך להירגע," היא אמרה, קולה עצבני, "אתה יכול... אתה

מסוגל לשבת בשקט ולסתום את הפה?"

"כן," אמרתי בשקט, "אני מסוגל."

"הנה, קח מוזיקה," היא סיננה.

עברו שנייה או שתיים והמכונית התמלאה בצלילים. זיהיתי את היצירה

מייד. הקונצ'רטו לכינור במי מינור של מנדלסון. משהו בגופי נרגע

והמשכנו את הנסיעה בשתיקה. כאשר עצר הרכב בסופו של דבר, הרבה

אחרי שהסתיימה המנגינה, נפתחה הדלת והיא משכה אותי החוצה, משיכה

חזקה, כמעט אלימה. חזרנו את המציאות, אל ההצגה, מה שזה לא יהיה.

צעדנו באוויר הקר והתחלתי להרגיש את העקצוץ המוכר, את

הלחישות הבאות והולכות, את החרדה. מחשבות תועות נכנסו ויצאו

ממני, כבר לא היינו לכדנו. היא הובילה אותי במהירות, עדיין עם

כיסוי העיניים, הקור חודר העצמות מחלחל אליי כמו המחשבות

האקראיות. לבסוף עצרנו.

"איפה אנחנו?" שאלתי.

היא שתקה במשך כמה שניות ואז שמעתי צלצול רך. מעלית. דלת

נפתחה ונכנסנו פנימה.

"אני מצטערת," היא אמרה.

הרגשתי איך אנחנו מתחילים לזוז, לעלות.

"מה את עושה?" שאלתי, "לאן את לוקחת אותי? מה קורה עכשיו?"

היא שתקה.

"את לא יכולה להשאיר אותי כאן ככה! למה את עושה את זה?!"

"תירגע, יהיה בסדר," היא אמרה, קולה שקט, "ובבקשה, תאמין

שאתה גם יכול, טוב? נתחיל מחדש, אתה ואני... אבל בבקשה, אתה

גם צריך לנסות."

"מה? פלטתי."

על מה היא מדברת? מחשבות על בגדים, על בני זוג אפשריים, תהיות לגבי משקה מועדף, חרטות, התפעלות מהנוף, חרדה מדיבור בפני קהל, רצון עז להרשים את הבוס, תמונות מנטליות של חופשות בחו"ל, האלפים, הודו, נפאל, מסכי מחשב מרצדים, תיעוב עמוק, חיבה גדולה, חשש קל מאמירת הדבר הלא-נכון.

אני הולך לאיבוד. היא שולחת אותי לאיבוד.
 "לא", אמרתי בשקט, יודע שגם היא שומעת את כל זה, "לא, בבקשה. אני מתחנן. אני לא מסוגל."

"אתה חזק ויכול ואני בטוחה שתתמודד", היא אמרה, "מוכן?"
 נשמתי נשימה חדה.
 "קדימה", היא אמרה. שמעתי בקולה שגם היא נאבקת. דלת המעלית נפתחה.

כיסוי העיניים הוסר ממני בחטף. ידה דחפה אותי מאחור, רוצה להיעלם מכאן לא פחות ממני. צעדתי קדימה, כהוזה, כמו אל תוך ענן דחוס. בדיחה סרת טעם, תחושה מרפרפת של משקה על לשוני, הרצון ללכת, לשבת, לזייף צחוק, לחייך בחשאי. הייתי על גג בניין גבוה במרכז העיר, בין כמה עשרות אנשים, שולחנות קטנים, גבוהים, עמדות הגשה, בר מואר, מוזיקה עמוסת פסים חזקים מדי. מסיבה. מסיבת גג. אולי של חברה מסוימת, אולי ערב פנויים-פנויות. זה לא שינה הרבה. עמדתי, משותק. שמעתי את דלת המעלית נסגרת מאחוריי, ולא מצאתי את הכוח להסתובב ולהביט בה שוב, לבקש, להתחנן. נשארתי לבדי עם כל האנשים האלה, ורגע לפני שאבדתי לגמרי, רפרפה בי המחשבה שאולי עדיף שהייתה לוקחת אותי לאיזה שדה ויורה בי שם. ייתכן שחשבתי עוד משהו, ייתכן שלא, אבל אז המסיבה הקיפה אותי ואני טבעתי בתוכה, שוקע מטה, מבועת.

2

יש דבר אחד שאני יודע על עצמי בבהירות: אני קורא מחשבות. מעבר לזאת, הוודאות היחידה היא שיש בי רמות שונות של ספק. היכולת לקרוא מחשבות אינה משהו שנפתח כך בבת אחת. היא מתפתחת כך לאורך שנים. מתחילה מהבהוב של תחושה שאינך מודע עדיין לכך שהיא תחושתו של אחר וממשיכה בתמונות מעורפלות וברגשות מטושטשים אשר הולכים ומתחדדים, הולכים ומתגבשים, שנה אחר שנה. בסוף מגיעים הדברים שבהעדר תיאור אחר אתה נאלץ לקרוא להם "מחשבות" של אחרים.

זה לא מה שאתם חושבים שזה. זה לא משהו שאתם רוצים. הטעות נובעת מזה שכולם, כולל אני, משתמשים במושג "קריאה", במקום בתיאורים מדויקים יותר כמו "שמיעת מחשבות" או "קליטת מחשבות".

קריאה היא פעולה שאתה יכול לבחור האם לבצע, וכשאתה עושה זאת אתה יודע להבחין שמה שמצלצל כך איננו עוד מחשבה רגילה שלך, אלא שאלו מילים שנולדו במוח אחר, ועכשיו עוברות דרך עיניך ומוקרנות אל תוך עולמך הפנימי. יש כך חלק שצופה מהצד ויודע להבדיל - זו מחשבה שלי, זה משהו שקראתי, מחשבה שלי, משהו שקראתי. לא. לא כך זה עובד.

אינני יכול לשלוט במידת החשיפה שלי למחשבות של אחרים, אינני יכול לקבוע את מחשבותיו של מי אשמע ומתי. אם אתם קרובים אליי מספיק, אשמע אתכם. המרחק הקובע תלוי בהרכה גורמים: השומע, החושב, רמת ההתרגשות, העייפות או הרענונות שלהם, אולי אפילו הלחות באוויר. קירות או מחיצות לא משפיעים. יצא לי לשמוע לחישות של מחשבה ממרחק כמה מאות מטרים, להרגיש כאב או בהלה ולחוש חששות ותכנונים של אנשים שהיו מעברו השני של קיר בטון, ובאותה מידה קרה לי שמישהו עמד רק חמישים מטרים מאחוריי וכל שהרגשתי היה חשש מציק ועמום. איני יכול לעצור את המחשבות מלהיכנס אליי כמו שאיני יכול שלא לשמוע מישהו שצועק במגאפון מאחוריי או שאיני יכול להימנע מלהריח בושם של אישה שעוברת לידי ברחוב. אם אינני נמצא בכדידות מלאה ומוחלטת, אני עלול לשמוע בכל רגע מישהו אחר. וכשאני שומע מחשבות, זה אף פעם לא נשמע כמו מישהו אחר.

אני יודע, אני יודע, בסרטים, כשמישהו "שומע מחשבות" הוא שומע אותן בקולו של הוגה המחשבה. כמה נוח. אבל אין שום סיבה שכך זה יהיה במציאות. למה שמחשבות של אחרים יישמעו בראשך דווקא בגון הקול שנקבע על ידי מיתרי הקול של החושב שמעולם לא שמעת? כאשר אתם עומדים לידי, איני שומע את הקול שלכם. אני חווה בתוכי עוד סט של מחשבות, שמרגישות בדיוק כמו שלי, ש"נשמעות" בדיוק כמו שלי. משהו בי לוקח את השברים שנקלטו ובונה אותם מחדש, בקולי הפנימי, לפי הרגל בניית המחשבות שלי. במילים אחרות, אני אף פעם לא יכול לדעת האם זו המחשבה שלי שמהדהדת בי, או מחשבה של מישהו אחר. הכול נשמע כמו אותו קול פנימי. מחשבות אינן זרם מילים בנוי היטב, מאורגן וברור שנאמר כך. לרוב הן בליל של שברי משפטים מעורכבים בתמונות קטועות שמגיעות מהזיכרון או מהדמיון, ובתוכם כתושים דק־דק גרגירי אבק של גושי רגש חסרי שם, אמונות לא מודעות, הנחות יסוד סודיות. בכפית אחת

של מחשבה אפשר למצוא את כל טעמי האישיות. הן אולי הופכות למשהו דומה למשפטים אחרי שאני קולט אותן, אבל זהו המנגנון האישי שלי שמתרגם אותן, כמו שאני מתרגם את הרפרוף הפנימי הרועד שלי למילים "אני מפחד". לא תמיד אני מצליח לתרגם את מה שאני קולט ל"משפט". לפעמים זה גס וגולמי וחסר הקשר ופשוט מרטיט את מיתרי הבס של הנשמה.

זה יכול לבוא לידי ביטוי בדברים קטנים, לכאורה. אני יכול לשבת בבית ולגלות שבא לי פיצה ואז לתהות האם באמת זה מה שאני רוצה או שהשכן מלמטה הרגיש רעב פתאומי. לטייל לבדי בשביל נסתר בשמורה בצפון, ליהנות מהפריחה ומרחש הנחלים ואז להיתקף בהלה משתקת רק בגלל שבהמשך המסלול רגלו של מישהו החליקה קרוב מדי לקצה הצוק. אני חייב להסתכל סביב כל פעם שמנצנץ בי רעיון חדש, לוודא שאני לבד ושהרעיון באמת שלי.

מה שאחרים חושבים בי אינו אני. להבין מה נחשב מתוכי באמת, זהו אתגר חיי.

ניסיתי כמה פעמים ללכת לסרט באולם קולנוע, עם עוד אנשים. אולי עשרה צופים, לא יותר, מפוזרים להם באולם, הצגת בוקר של סרט לא פופולרי. התקשיתי לעמוד בעומס. אלה לא רק האנשים שמתרגשים או כועסים או מתוחים ממה שקורה על המסך. זה מילא. אלה האנשים שנודדים במחשבתם, שמאבדים את חוט העלילה, שמרוכזים במתי יהיה הרגע הנכון לגעת במי שיושבת לצידם, לקום לשירותים, לברוק מיילים בטלפון, אלו שמכירים כל רפרנס לסרט אחר, שחולמים בהקיץ. הכול קורה בתוכי ואני טובע.

הפתרון הטוב ביותר שמצאתי עד היום, לצערי, היה הבית המבודד הזה. הגינה הגדולה, המרחק מהשביל שלמטה, ההסתתרות מפני שאר בני האדם, במקום שרחוק לפחות שני קילומטרים מהכביש הקרוב ביותר. ועדיין, לפעמים אני מסתכל החוצה מהחלון על הגינה שלי ותוהה האם הרצון שלי לשכב לנוח מגיע באמת מעייפות שלי או

שאולי נהג משאית אחרי משמרת לילה עבר כרגע בכביש המתקל שם למטה, בתחתית ההר.

אז אתה נסוג למאורה שלך ומתקשר עם אנשים דרך הטלפון, דרך מסך. באינטרנט אף אחד לא יודע שאתה קורא מחשבות (וגם מי שאתה מספר לו לרוב לא מאמין). שם אתה באמת יכול להיות, לדעת מתי זה שלך ומתי לא, לתקשר מבלי לכרוע תחת עול המחשבות. לדעת שאתה זה אתה והם זה הם.

אבל זו כנראה הסיבה שדווקא דניאלה נשלחה "לטפל" בי. את הכוונות שלה לא אשמע, כי היא כמוני. כשגיליתי אותה גיליתי שקוראי מחשבות אינם יכולים לקרוא זה את זה. הלולאה הסגורה מבטלת את עצמה, כנראה. וכך, כשהגיעה אל דלתי, ידעתי על נוכחותה רק כשדפקה. אף אחד אחר לא יכול היה להתקרב כך, בשקט שכזה. היא כמוני, והיא מכירה אותי, אולי יותר מאשר אני מכיר את עצמי, עם פחות ספק, עם פחות שאלות.

יש יתרונות לשמיעת מחשבות, אני מודה. כל אחד יכול להיות החוקר הטוב בעולם אם כל מה שעליו לעשות זה לשבת בחדר החקירות מול חשוד נעול שפתיים, לשאול אותו שאלות ולשמוע את המידע מופיע במוחו יש מאין. מה עשית לו? איפה זרקת את האקדח? מה עשית עם הגופה? הזיכרונות, שמות המקומות, הזעם הכבוש והפחד הדומם מופיעים מעצמם מייד לאחר השאלה. אתם יכולים לנדנד בראשכם ולהגיד "אני לא יודע על מה אתה מדבר" כמה שתרצו. אני עדיין אוכל לצאת מחדר החקירות, לנשום עמוק, להזכיר לעצמי שהמידע והמראות האלו הם לא באמת שלי ולהתקשר למפקח ולומר לו, "יש בור ביוב שני רחובות מהזירה, מאחורי שדרת עצים. חפשו שם." תתהניצב צופה בנו ממשרדו ומדי פעם שולח לי הוראה קצרה אל תוך האוזנייה. "תתמקד במיקום הגופה," "שאל איך הם התגברו על האזעקה של המוזיאון," "שמות, גבר, אני רוצה שמות." אז אני החוקר הטוב בעולם. כלומר, אם יורשה לי להעיד.

לפעמים מורחבים גבולות התפקיד מעבר לחקירות הסטריליות והישירות אל העולם הכאוטי של "השטח". צוות שורדי בנקים מנסה לשדוד בנק. משהו משתבש, המצב מתפתח לחמישה שורדים חמושים שסגורים בתוך הבנק עם עשרים בני ערובה פעורי עיניים ורשימת דרישות שרועדת מרוב זעם. זה כנראה השלב שבו אקבל טלפון.

הבניינים ליד הבנק יפוגו, רק כמה ניידות בודדות יישארו ברחובות מסביב. אני אגיע ואתמקם מחוץ לבניין, עם אפוד ונשק ולב שפועם על מאה וארבעים, במקום שבו אהיה קרוב ככל הניתן למנהיג השודדים שיושב, רגלו מקפצת בעצבנות, אי-שם בפנים. הטלפון יצלצל, מנהל המשא ומתן יעשה את שלו ואני "אקשיב" ואנסה - מבין מחשבות החרדה ותמונות הזוועה שבני הערובה מדמיינים לעצמם, מבין ההרהורים של השוטר שחנה קרוב מדי - לדוג את כוונותיו של השודד כשהן צפות מעלה בעקבות השאלות התמימות של מנהל המשא ומתן. המיקום הוא קריטי. קרוב מדי לבני הערובה ואהיה משותק מעורף מחשבות, רחוק מדי משורדי הבנק ומחשבותיהם ילכו לאיבוד ברעש.

"מה אתם מתכוונים לעשות בבני הערובה?"

תמונה של איש בחליפה מוצא להורג - לא טוב, מחשבה על כמות בקבוקים במכונת המשקאות בפינת הבנק וניסיון לחשב כמה יספיק לכל בן ערובה - טוב.

"אני אוכל להביא לך מסוק רק בעוד שמונה שעות, בוא נדבר על אפשרויות אחרות..."

מחשבה על כמות השוטרים שבחוף יחסית לכמות התחמושת שלנו - לא טוב, ייאוש גואה יחד עם זיכרונות ממאסר קודם - עדיף, הבהוב של מחשבה על מחילה מתחת לבנק שנחפרה מראש - הממ, מעניין. שם, לפעמים, אחרי סיום המשימה, כאשר הכוחות שעומדים לפרוץ למתחם יודעים כבר בדיוק מה הגורמים שבפנים מתכננים לעשות, איפה הם עומדים, מה מטריד אותם, מה הם מניחים שקורה בחוץ, מה מצב הנשק והתחמושת והמים שלהם, שם יוצא לי להישאר עוד קצת

ולפגוש אנשים. אז זה קורא המחשבות, אני מהרהר, נראה רגיל לגמרי, מעניין אם הוא שומע אותי עכשיו. מישהו ניגש אליי ללחוץ את היד ושפתיו מדברות על כל הכבוד בזמן שאני מרגיש סקרנות שוטפת אותי, מחושים קטנים של שאלות ותהיות, גלים מתחלפים של חשש והערצה שמתערבבים בקורת הרוח שלי על הצלת האנשים שהרגשתי את חרדתם לפני שעה. אחר כך מגיעה ההקלה של אותם בני ערובה והרגשות ששוטפים אותם מציפים גם אותי - בשביל זה אני הרי נשאר ולא ממהר חזרה הביתה - השמחה, הרצון להתחבר שוב עם המשפחה, עם החברים, ההחלטה לנצל את המשך החיים באופן הטוב ביותר, אפילו הצורך ללכת לשירותים סוף סוף...

לפעמים מגיע מישהו מהכוחות שלא שמע עליי, על החוקר הטוב ביותר בעולם, על הנשק הסודי של מנהלי המשא ומתן, האיש העלום והפגום ששמור למקרים מיוחדים, שמתגורר לכוון בבית הבטון והזכוכית שלו, שם הוא מגדל פרחים שלא חושבים על כלום.

"קורא מחשבות?" הוא שואל, "ברצינות?" והאחרים מאשרים, מהנהנים, ואני חושב את מה שהם חושבים ואז חוזר הביתה, למקום היחיד שבו אני יודע שאני באמת אני.